

“Jako muže a ženu je stvořil“

(Gn 1,27)

Drazí čtenáři!

Dovolte mi, abych se v tomto článku jako obyčejný člověk a katolický laik vyjádřil k zvlášť citlivému tématu, jakým je homosexualita. V poslední době se tento fenomén ve společnosti i v médiích dosti rozmáhá, proto není od věci se u něho chvíli pozastavit a alespoň z některých hledisek ho zhodnotit.

Nejprve bych začal možnými příčinami homosexuality. Jako jedna z nich se uvádí genetická příčina, tedy homosexuálovi je geneticky daná predispozice být homosexuálem, proto je tato jeho homosexuální orientace neměnná, neléčitelná. Avšak podle různých výzkumů lze tvrdit, že v DNA není žádný gen homosexuality (viz: https://www.idnes.cz/technet/veda/geneticke-priciny-homosexuality.A190903_132734_veda_mla, <http://extrastory.cz/gen-homosexuality-nic-takoveho-neexistuje-zjistili-vedci.html>). Mudr. Radim Uzel prohlašuje, že v mozku se nachází centrum sexuální orientace, ve kterém je člověku od prenatálního věku trvale dáno, zda bude buď homosexuál nebo heterosexuál (viz: <https://radiozurnal.rozhlas.cz/mazat-mazat-mazat-nejvice-nevery-se-provali-z-textovych-zprav-rika-radim-uzel-6210422>). Existuje však mnoho lidí, kteří nejprve dlouhodobě žijí heterosexuálním způsobem života, a po kupř. 10-ti nebo i 20-ti letech se rozvedou a začnou žít homosexuálním životem s partnerem stejného pohlaví. Na tuto skutečnost Mudr. Uzel uvádí, že tito lidé byli vždy homosexuály, ale z důvodu studu, strachu z odhalení jejich homosexuality a z obavy z diskriminace kvůli své orientaci vstoupili do heterosexuálního partnerského svazku, ale po jisté době v něm již nemohli pokračovat a také z důvodu větší společenské přijatelnosti homosexuality se k homosexualitě přiznali, opustili své současné partnery a našli si partnery stejného pohlaví. Mudr. Uzel ještě k tomu dodává, že tuto orientaci danou v mozku nelze změnit, lze jen změnit sexuální chování. Tedy zmínění lidé nejprve změnili své sexuální chování proti své vrozené sexuální orientaci a později se začali sexuálně chovat podle své přirozené orientace. Logicky mi z toho vyplývá, že pak by i lidé s heterosexuální orientací měli být schopni změnit své sexuální chování na homosexuální. Ovšem nedovedu si to vůbec představit a ani neznám jednoho jediného heterosexuálního člověka, který by byl ochoten a schopen o změně svého sexuálního chování jen uvažovat, natož ji uskutečnit. Již jen představa, že by své chování změnili na homosexuální, je pro ně odporná, nemyslitelná. Je tedy zajímavé, že u mnohých homosexuálů tato změna sexuálního chování, při které se začnou orientovat na opačné pohlaví, je možná, uskutečnitelná. Nemohu si pomoci, ale podle mě to vrhá určitý stín pochybnosti na tvrzení, že těmto lidem je v mozkovém sexuálním centru daná homosexualita, dokonce lze namítnout, zda je člověku sexuální orientace ve zmíněném centru vůbec prenatálně trvale předurčena. Za schopností měnit své sexuální chování z heterosexuálního na homosexuální a opačně bych spíše viděl jako příčinu bisexualitu či sexuální dezorientaci. Ohledně příčin homosexuality bych asi uvažoval o reálnějších příčinách, jako je hormonální, psychická, morální. Podle některých tvrzení může u člověka v období prenatálního věku dojít k určité konkrétní poruše hormonálního vývoje, což může vést k homosexuálním sklonům. Myslím si a doufám, i když se mohu mýlit, že tato příčina by mohla jít odstranit nějakou vhodnou hormonální léčbou a možná i za pomoci vůle a terapie. Z psychických příčin to mohou být různé psychické úchytky, citové problémy, špatné rodinné zázemí, což může člověka přivést do stavu, kdy ho sexuálně, ale také citově, více přitahují osoby stejného pohlaví. Z morálních příčin bych viděl

různé nepotlačované zvrhlé choutky, pubertální sexuální experimentování, atd. Homosexuální důsledky posledních dvou příčin jsou nepochybně vůlí a za pomoci nějaké případné vhodné terapie odstranitelné.

Jsou známy případy lidí, kteří od počátku puberty pocítovali sexuální náklonnost ke stejnému pohlaví a až v dospělosti, předně s pomocí křesťanské víry, se z homosexuality zcela vyléčili a začali žít normálním heterosexuálním způsobem v partnerském svazku.

Dalším přidruženým tématem je registrované partnerství homosexuálů a snaha ustanovit instituci homosexuálního manželství. Kupř. v Německu od roku 2017 mohou do manželství vstupovat homosexuální páry a také mohou adoptovat děti (viz:

<https://www.novinky.cz/zahranicni/evropa/clanek/homosexualni-pary-mohou-v-nemecku-uzavirat-manzelstvi-a-adoptovat-deti-40047188>, <https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/2259466-homosexuallove-v-nemecku-uz-si-mohou-riect-sve-ja>). Podle Bible Bůh utvořil člověka jako muže a ženu a dal jim příkaz plodit a množit se. (Gn 1,27-28) Ježíš dále říká – Odpověděl jim: "Nečetli jste, že Stvořitel od počátku 'muže a ženu učinil je'? A řekl: 'Proto opustí muž otce i matku a připojí se ke své manželce, a budou ti dva jedno tělo'; takže již nejsou dva, ale jeden. A proto co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!" (Mt 19,4-6) Aby mohli muž a žena plodit, utvořil jim Bůh odlišné pohlavní znaky, mezi nimiž je kompatibilita. Jelikož Bůh utvořil člověka jako muže a ženu, určil je k sobě do páru a učinil je pohlavně kompatibilními, a protože jednou z hlavních úloh a smyslu manželství je plození a výchova dětí, potom si myslím, že zásadní podstatný faktor, který určuje, zda dvě osoby vůbec mohou být manželé, je právě pohlavní kompatibilita. A vzhledem k tomu, že mezi homosexuály tato kompatibilita není, nemohou nikdy utvořit manželský pár, i kdyby to společnost jakkoliv umožňovala a schvalovala. Samozřejmě, že i heterosexuální páry mohou být neschopni plodit děti kvůli různým fyzickým onemocněním, ovšem pořád je mezi nimi uvedená kompatibilita, která alespoň potenciálně plodit potomky umožňuje. Existují muži a ženy, kteří podstoupili operativní změnu pohlaví, pak by de facto prakticky mohli vstoupit do "manželského svazku" s partnerem s pohlavím stejným, které měli před změnou. Ovšem tato změna je v podstatě revoltou proti Boží vůli a přirozenosti, která pro člověka není a nemůže být regulérním důvodem ke vstupu do zmíněné formy manželského svazku. Operativní změna pohlaví je nepřirozená a znásilňující přirozenou pohlavní identitu člověka. Pohlaví si nelze svobodně zvolit, ale je určeno a dáno Bohem, správným postojem je snaha o jeho přijetí, v případě nutnosti s odbornou pomocí.

Registrované partnerství homosexuálů a zvláště idea a ustanovení homosexuálního manželství je degradací manželského svazku muže a ženy ustanoveného Bohem a jeho popřením coby jediného možného pravého a přirozeného manželského svazku. Bohem stanovené manželství také musí být založeno na vzájemné lásce muže a ženy, která se uskutečňuje na třech rovinách – agape je láska na úrovni ducha, eros je láska na úrovni duše (tedy psychiky) a sex je láska na úrovni těla. A opět jsme u pohlavní kompatibility, která u homosexuálních párů chybí, proto homosexuálové nemohou uskutečňovat lásku na úrovni těla a jejich láska tudíž není plnohodnotná, čímž nesplňují požadavek vzájemné lásky na všech třech rovinách mezi manželé.

Související téma je také adopce dětí homosexuály. Nebudeme-li počítat příklad Německa, tak dnes je zřejmě již běžné, že děti rozvedených manželů, z nichž jeden si po rozvodu najde partnera stejného pohlaví, jsou nakonec vychovávány i rodičem s jeho stejnopohlavním partnerem, čímž se dostávají do výchovy homosexuálů. Společenství, kde je dítě adoptované či vychovávané stejnopohlavním párem, je opět degradací Bohem

ustanoveného modelu rodiny a jeho popřením coby jediného pravého přirozeného modelu rodiny. Dále je tu velký problém, který souvisí s odlišnou přirozeností muže a ženy. U ženy převládá citová stránka nad rozumovou a u muže naopak převládá rozumová nad citovou. Proto žena děti vychovává více po stránce lásky, po stránce citové, je schopna více a lépe dětem poskytovat péči, kdežto muž děti vychovává předně po stránce rozumové, morální a duchovní. Muž také díky své větší fyzické zdatnosti oproti ženě je lépe disponovaný k tomu uchovat v rodině řád a pořádek, chránit rodinu a v případě nutnosti i ženu proti dětem bránit. Muž je také hlavou ženy (Ef 5,21-24) a hlavou rodiny, proto děti v něm vidí a mají mít po Bohu nejvyšší autoritu. Rodiče jsou pro děti svým způsobem také zástupci Boha, proto vliv rodičů na děti má vliv na vnímání Boha ze strany dětí. V životě dětí jsou také situace, ve kterých by se jen velmi těžko dokázali svěřit rodičovi stejného pohlaví. Aby tedy byla výchova dětí úplná a plnohodnotná, je potřeba, aby děti byly vychovávány jak matkou-ženou tak i otcem-mužem. Kupř. v případech, kdy děti vychovává jen sama matka, bývá často skutečností, že výchovu dětí nezvládá právě po stránce morální a duchovní. Samotná matka si také často těžko udrží u dětí autoritu a děti jí, jak se říká, přerůstají přes hlavu. Pak matka čas od času žádá nějakého známého či příbuzného, aby jejím dětem domluvil, protože si s nimi již neví rady. Ze stejného důvodu je nežádoucí, aby děti vychovávaly dvě lesbické ženy. Je sice možné, že jedna z žen v homosexuálním páru začne jakoby nahrazovat roli otce-muže, nicméně to sotva může být dostačující, natož správné, protože role otce-muže je pro ženu nepřirozená. Budou-li děti vychovávat jen dva muži, hrozí, že dítěti neposkytnou potřebnou péči, lásku a city, jak to dovedou jediné ženy-matky, čímž by děti mohly velmi strádat. Jedná-li se tedy o adopci dětí, rozhodně je nutné vždy upřednostnit heterosexuální pár před homosexuálním. I rozvody manželů, mají-li děti, je naprosto nežádoucí. Samozřejmě se z Božího dopuštění stává, že jeden z manželů zemře a pak děti vychovává jen ten druhý z manželů. To ovšem nemůže být argument a alibi pro rozvod. Podle některých zdrojů je také dokázáno, že úmrtí jednoho z rodičů nemá na děti tolik neblahý negativní vliv po stránce morální a duševní jako rozvod rodičů. Výchova dětí homosexuály může s sebou nést různé doprovodné problémy a negativní důsledky. Mezi ně může patřit sexuální zneužívání dětí homosexuálními rodiči, výsměch dětí ze strany spolužáků kvůli jejich homosexuálním rodičům, vlastní sexuální dezorientace, zmatek v chápání pojmu tradiční rodiny a přirozenosti muže a ženy, deprese, sklony k alkoholismu, drogám, sebevraždám, atd. Homosexualita jistě není dědičná, to snad ani někdo netvrdí (ovšem pokud by homosexualita byla opravdu dána geneticky, pak by podle mě mohla být dědičná, protože geny se dědí, předávají se z generace na generaci), ale vzhledem k tomu, že děti přejímají vzorce myšlení a chování po svých rodičích, hrozilo by, že přejmou i homosexuální chování svých rodičů a homosexualitu začnou praktikovat.

Nezřídka jsme svědky pro-homosexuální někdy až útočné propagandy zejména v médiích, v různých pořadech se lze setkat s až nekritickou glorifikací homosexuálů, to vše doprovázené urážlivými nálepkováním všech, kteří s homosexualitou nesouhlasí či ji různými způsoby kritizují. Někdy mám díky tomu až pocit, že těmito způsoby nejprotěžovanější skupinou lidí ve společnosti jsou právě homosexuálové. Myslím si, i když to může být zcela mylný názor, že kdyby homosexualita byla přirozeně daná vrozená neměnná a také vědecky jednoznačně prokazatelná sexuální orientace, jistě by nikdo neměl potřebu uchýlovat se při její obhajobě k těmto agresivním útočným propagandám, ale používal by výhradně nebo téměř výhradně věcné konstruktivní korektní argumentace podložené fakty.

V ekumenickém překladu Bible stojí psáno – „Nebudeš obcovat s mužem jako s ženou. Je to ohavnost.“ (Lv 18,22). Jeden z hlavních důvodů kvůli němuž Hospodin zničil města Sodoma a Gomora jsou právě homosexuální smilstva (Gn 19,4-5 – “poznat“ má zde význam mít sexuální styk – viz: Gn 4,1+17+25). Domnívám se, ale mohu se pochopitelně mýlit, že když Bůh takto zavrhuje homosexuální chování, je nelogické, aby jako příčinu homosexuality dopouštěl genetickou či jinou trvale danou nezměnitelnou celoživotní predispozici. Homosexualitu lze dle mého soudu přinejmenším v mnoha případech považovat za jeden z hříšných sklonů, jako je kupř. sklon k obžerství, k alkoholismu, k pedofilii, k násilnictví, k agresivitě, k lenosti, ke vznětlivosti, atd. Tyto hříšné sklony nebyly na nás Bohem dopuštěny proto, abychom z nich dělali nějakou společenskou přednost nebo abychom jim dali průchod a založili na nich svůj způsob života, ale proto, abychom je přemáhali, potlačovali a tím také, mimo jiné, získávali pevnou vůli pro boj se strastmi života. Během 70. let 20. stol. byla homosexualita v Americké společnosti psychiatrů (APA – American Psychiatric Association) vyškrtána ze seznamu duševních chorob. Ať jsou příčiny homosexuality jakékoliv, vidím jako velkou chybu prohlásit a uznat ji jen jako variantu sexuální orientace, ve které není možnost změny či nějaké formy léčby, neboť tím společnost v podstatě odsuzuje všechny homosexuální osoby žít tímto zvráceným nešťastným způsobem života, který, jak uvádím níže, je i dosti nebezpečný.

Homosexuální praktiky skýtají mnohá rizika. Homosexuálové značným způsobem přenášejí infekce, pohlavní choroby (zvláště muži), jsou zodpovědní za první sexuální přenosnou nákazu tyfové horečky v dějinách USA. Kolem poloviny nakažených AIDS v USA jsou homosexuálové (přitom homosexuálů jsou maximálně kolem 2% lidské populace), mnoho z nich má hepatitidu, střevní parazity (červi, motolice, améby), mezi muži často dochází k imunologickému poškození buněk T a B obranného systému. Průměrný věk, kterého se homosexuálové dožívají, je něco mezi 40-50 lety. Mnoho homosexuálů praktikuje různé sexuální zvrhlosti a perverznosti, jsou často silně promiskuitní. Kolem 30% homosexuálně žijících lidí jsou alkoholici, podle velké části psychiatrů jsou nešťastní a mají psychické problémy, ovšem ne kvůli sociálnímu stigmatu, ale kvůli zvrhlému způsobu života. Často páchají zločiny a sexuálně zneužívají děti (mnoho z nich přiznává, že jsou pedofilové – v USA přibližně 1 z 20 homosexuálů zneužil dítě a pouze 1 prznitel dětí připadá na 490 heterosexuálů), přisuzuje se jim kolem 50-ti% sebevražd, mnohdy jsou oběťmi vražd, pachatelé bývají jiní homosexuálové, dochází mezi nimi ve velké míře k rvačkám. Homosexuální lidé nejsou diskriminováni v zaměstnání. (Viz: <http://www.euportal.cz/Articles/6549-sokujici-statistika-o-homosexualite-gayove-siri-infekce-a-polykaji-vlastni-vykaly.aspx>) Rozhodně je tedy na místě, aby zodpovědné instituce a příslušní odborníci hledali všemi silami způsob, jak těmto lidem z homosexuality pomoci, a ne aby je v jejich proti-přirozené sexuální orientaci k jejich vlastní škodě a možná i záhubě utvrzovali pod rouškou různého liberalismu, tolerance, falešných premis, nepodložených vědeckých hypotéz, atd.

Myslím, že ze všech těchto skutečností je celkem evidentní nesoulad homosexuality s Boží vůlí. Bůh stvořil člověka jako muže a ženu a určil je k sobě, svými rozdílnými přirozenostmi se mají vzájemně doplňovat. Bohužel mnohdy muži přestávají být muži a ženy ženami, jedni rezignují na své mužství, opouští své role ve společnosti a v rodině, a ženy, zpravidla skrze feminismus, rezignují na své ženství a též opouští své role předurčené Bohem. Přitom jsem přesvědčen, že muže lze z přirozenosti označit za nejinteligentnějšího nejvynalézavějšího strážce rodiny a ve společnosti, a ženu jako živé Boží vrcholné umělecké

dílo plné jemnosti, citů a starostlivosti. Však žena byla stvořena až úplně nakonec jako vrchol stvoření. Kéž bychom na to nikdy nezapomínali, vždy si toho vážili a podle toho i jednali.

Děkuji všem čtenářům za trpělivost a všem ať Pán Bůh žehná.